

ת"פ 34366/06/18 - מדינת ישראל נגד יפעת דורון

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 34366-06-18 מדינת ישראל נ' דורון
בפני כבוד השופט איתן כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יפעת דורון

הנאשמת

הכרעת דין

כללי

1. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום שעניינו תקיפת עובד ציבור בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 382א(ב)(1) לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

עובדות כתב האישום

2. על פי עובדות כתב האישום, במועד הרלוונטי לכתב האישום שירת סא"ל עאסם חאמד בתפקיד הפרקליט הצבאי באזור יהודה ושומרון (להלן: "**פרקליט איו"ש**"), ומתוקף תפקידו היה האחראי על ניהול הליכים פליליים בבתי המשפט הצבאיים נגד תושבי האזור.

ביום 21.03.2018 התקיימו דיונים בהליכים פליליים בבית המשפט הצבאי במחנה עופר בעניינם של בני משפחת תמימי, תושבי האזור, ובהם גם בני משפחת תמימי מהכפר נבי צאלח. בדיונים אלה, שימש פרקליט איו"ש כראש צוות התביעה. באותה עת נכחה הנאשמת באולם הדיונים, וישבה בסמוך לספסלי התביעה. עם סיום הדיון בעניינה של נרימאן תמימי, בעת שעשתה השופטת את דרכה לצאת מהאולם, נעמדה הנאשמת בסמוך לפרקליט איו"ש וסטרה לו בעוצמה על ראשו כשהיא צועקת לעברו: "מי אתם שתשפטו אותה". באולם נכחו באותה עת תובעים, סנגורית, אנשי שב"ס ואנשים נוספים. עילי נוימן, תובע צבאי שעמד בסמוך, ניסה לסייע לפרקליט איו"ש אך הנאשמת הניפה את ידה לעברו במטרה לתוקפו, עד שאנשי שירות בתי הסוהר הרחיקו אותה.

במעשיה, תקפה הנאשמת עובד ציבור תקיפה הקשורה למילוי חובתו או תפקידו, במטרה להכשיל את הנתקף

בתפקידו או למנוע או להפריע אותו מלמלאו.

תשובת הנאשמת לאישום

3. הנאשמת פיטרה את עורכת הדין שמונתה לה מטעם הסנגוריה הציבורית. עורכת הדין טענה שהנאשמת לא משתפת עמה פעולה ואוסרת עליה לדבר בשמה. בנסיבות אלה, נענה בית המשפט לבקשת הסנגורית לשחררה מייצוג הנאשמת לאחר שהתרשם שהייצוג אינו אפקטיבי. בית המשפט הסביר לנאשמת את המשמעויות של ניהול תיק ללא סניגור מקצועי. בית המשפט המליץ לנאשמת למנות לעצמה סניגור לשלב ההוכחות.

4. בתשובתה לאישום הצהירה הנאשמת שקראה את כתב האישום. בית המשפט הקריא לנאשמת את סעיפי כתב האישום והנאשמת הגיבה לכל אחד מהסעיפים במילים: "אני בוחרת שלא להגיב" וזאת גם לאחר שבית המשפט הסביר לה את המשמעויות של שתיקתה בשלב התשובה לאישום.

דין והכרעה

5. לאחר שבחנתי את הראיות שהובאו במשפט, מצאתי שהוכח ברף הנדרש בפלילים שהנאשמת חבטה בראשו של סגן אלוף עאסם חאמד, פרקליט איו"ש בידה הפתוחה, וכי מעשה זה משכלל עבירה של תקיפת עובד ציבור כשהתקיפה נועדה להכשיל את הנתקף בתפקידו או למנוע או להפריע אותו מלמלאו.

אסקור את הראיות שהובאו במשפט כסדרן:

עדויות עדי התביעה:

6. **סא"ל עאסם חאמד**, פרקליט איו"ש, נפגע העבירה, העיד שביום האירוע התקיים הדיון האחרון בעניינן של עאהד תמימי ונרימאן תמימי, שבו הוצגו לבית המשפט הסדרי טיעון בנוגע לשתייהן. בסיום הדיון החלה השופטת לנוע לכוון היציאה מהאולם והוא קם ממקומו בספסל התביעה יחד עם תובע נוסף, סרן עילי נוימן. בשלב זה הבחין שנפל לו עט על הכיסא שבו ישב, והתכופף להרימו ולאחר מכן נעמד כאשר פניו לכיוון הקהל שישב באולם. בשלב זה הבחין בנאשמת עומדת מולו ובצמוד אליו. הנאשמת הניפה את ידה גבוה והכתה אותו מכה חזקה במצחו. תיאר שניסה לחמוק מהמכה ולא הצליח, וכי הפגיעה הייתה בעצמה חזקה באופן יחסי. העיד שהיה המום מהתקיפה, הלך מספר צעדים לאחור ולא הגיב. תיאר שהנאשמת צעקה: "מי אתם שתשפטו אותה?", ואז עוכבה בידי אנשי שב"ס. בשלב זה, כך תיאר, היו צעקות וחילופי מהלומות בין הנאשמת לאנשים שסבבו אותה. אשר למכה, העיד שלמיטב זכרונו ידה של הנאשמת הייתה פתוחה והנאשמת הניפה את ידה גבוה. העד הניח שכוונתה המקורית של הנאשמת הייתה לסטור לו בפניו, אולם בגלל שהזיז את ראשו, פגעה המכה במצחו. עוד העיד שכתוצאה מהמכה שספג מהנאשמת נותר סימן אדום במצחו וכי הוא נאלץ לבקש מסגנו להחליפו בדיון שנערך מיד לאחר מכן.

7. **סרן עילי נוימן**, באותה תקופה שימש בתפקיד סגן הממונה על התביעה ביהודה ושומרון, העיד שמתוקף תפקידו טיפל בתיקים של בני משפחת תמימי. סיפר שביום האירוע הוצגו לבית המשפט הסדרי הטיעון בתיקים וניתנו גזרי הדין לנאשמות. לדבריו, ישב עם פרקליט איו"ש עאסם חאמד בשולחן התביעה, בעוד שהנאשמת ישבה מאחוריהם ובצמוד להם בשורה הראשונה על הגדר שבין שולחן התביעה לחלל האולם. העיד שבסיום הקראת גזר הדין, כשהשופטת הייתה בדרכה לצאת מהאולם, עמד יחד עם עאסם וראה תנועה כלשהי בזווית עינו. העיד שמע מכה חזקה וראה את עאסם תופס את ראשו, המום. תיאר שהסתובב לאחור וראה את הנאשמת, שהייתה מוכרת לו מדיונים קודמים, עומדת "בתנועה מאיימת", כלשוננו. הנאשמת צעקה מספר פעמים: "מי אתם שתעזו לשפוט אותה". סיפר שפרש את ידיו באופן אינסטינקטיבי וגרר את עאסם לאחור כדי שלא לאפשר לנאשמת לתקוף אותו פעם נוספת. תיאר שהנאשמת עשתה תנועה מאיימת עם היד לכוונו, והוא הרגיש שייתכן שתתקוף גם אותו. תוך כדי, המשיכה הנאשמת לצעוק. בשלב זה הגיע למקום המתורגמן נאיף ומשך אותו לאחור, לאחר שהנאשמת ניסתה להתקרב אליו. לדבריו, הנאשמת עמדה עם הגוף קדימה בשורה הראשונה, צעקה ועשתה תנועות גוף מאיימות. לבסוף הגיעו אנשי שב"ס, משכו את הצדדים ופינו אותו מהאולם. בהתייחס לעאסם, תיאר שהלה היה נתון בהלם ושתפס את ראשו.

8. **נאיף ווהבי**, אחראי מתורגמנים בבית משפט הצבאי במחנה עופר, העיד שביום האירוע הביא לשופטת את פרוטוקול הדיון של תמימי כדי שתחתום עליו. תיאר שלאחר מכן שמע קול של מכה - "כמו מחיאת כף", כלשוננו. כשהסתובב, ראה את התובע עאסם יוצא מהאולם ומסתובב לכיוון המשפחות. לדבריו, ניסו לתקוף את התובע עאסם. תיאר שהתובע עילי הסתובב לעבר הנאשמת וניסה לשוחח עמה, בעוד שהוא חצץ בין שניהם. הנאשמת אמרה: "מי אתם שתשפטו את האישה הזאת" וניסתה להתקרב לתובע ולתקוף אותו, תוך שעשתה תנועות ידיים. בהמשך הגיע כוח שב"ס והנאשמת צעקה: "אף אחד לא יגע בי".

9. **רס"ב חסן זאהר**, איש שב"ס, העיד שבעת האירוע שימש אחראי על עורכי דין ומפקד שער הכניסה. באותו יום תגבר את בית המשפט יחד עם סוהרים נוספים ועם צוות בית המשפט. מסר שבמהלך הדיון עמד ליד ה"כלוב" של העצורה, ממולו ישבו התובעים ומאחוריהם הקהל. לאחר הקראת גזר הדין, ראה שהנאשמת קמה וסטרה לתובע. בתגובה קפץ והפריד ביניהם יחד עם מפקד צוות בית המשפט אלפרד. לדבריו, ביקש מהנאשמת לצאת החוצה והיא סירבה, אז פנה אליה גם בעברית וגם בערבית וביקש שוב שתצא החוצה "בכבוד". הנאשמת השיבה לו "למה? אתם יש לכם כבוד?". סיפר שיחד עם אחרים הפריד בין הנאשמת לקהל, הוציא אותה מהאולם והזמין את המשטרה.

10. **כלאי אלפרד וחנן**, מפקד על המתחם באגף האסירים ובאולמות בית המשפט הצבאי במחנה עופר. העיד שבאותו יום נערך המשפט של תמימי, וכי לאור העניין הציבורי והתקשורתי הייתה היערכות מוקדמת של כוח מתוגבר. סיפר שבתום הקראת גזר הדין, בעת שהשופטת עשתה את דרכה החוצה מהאולם, שמע שיש התקהלות בעקבות מכה שקיבל אחד התובעים. העיד שלא ראה את המכה עצמה, אך שמע את הנאשמת צועקת "מי אתם שתשפטו אותה" ו-"מי אתם" לכיוון השוטרים במקום. העיד שהתובעים זזו הצידה, ואמרו שקיבלו ממנה מכה. סיפר שניגש לנאשמת וביקש ממנה לצאת מהאולם אך היא סירבה. בהמשך הוציא את כל האזרחים מחוץ לאולם והעביר את הנאשמת לאולם אחר עד להגעת המשטרה.

יוער, כי במהלך עדותו הצביע על אחרת שליוותה את הנאשמת ונכחה באולם, בסוברו שהיא הנאשמת.

11. **החוקר רס"ב חיים טולדנו**, העיד על מיצוי החקירה. החוקר בדק את מצלמות האבטחה ומצא שהאירוע לא נקלט במצלמות. עוד בדק ומצא שעו"ד גבי לסקי אשר נכחה בבית המשפט ביום האירוע, לא ראתה את האירוע אלא רק שמעה את ההמולה, ועל כן לא יכולה להעיד על האירוע. באמצעות החוקר הוגשו שני מזכרים המתעדים את בדיקותיו אשר סומנו ת/3 ו-ת/4.

12. **החוקר רס"מ משה כהן**, העיד על נסיבות גביית ההודעה מהנאשמת. בעדותו מסר שהקריא לנאשמת את זכויותיה מתוך טופס הודעה על זכויות חשוד טרם חקירתה; החתים את הנאשמת על גבי הטופס; איפשר לה להיוועץ עם עו"ד לאה צמל; בסיום החקירה איפשר לה לקרוא את ההודעה, והחתים אותה על הודעתה. באמצעות החוקר הוגשו: ת/1 - הודעת הנאשמת ו-ת/2 - תיעוד החקירה של הנאשמת.

גרסת הנאשמת

13. הנאשמת שתקה בחקירתה במשטרה. לשאלת החוקרים אם לאחר ששוחחה עם עו"ד לאה צמל ניתן להתחיל בחקירתה השיבה הנאשמת בחיוב. לאחר מכן נשאלה אם היא מבינה את החשדות נגדה והשיבה שהיא מבינה. כשנשאלה מה יש לה לומר על חשדות אלה, השיבה לחוקר כך: **"לא ביצעתי שום דבר עבירה ומעבר לזה אני לא מעוניינת להמשיך לדבר אתך"**. משלב זה ואילך שמרה על שתיקה בחקירתה עד לסיומה זולת משפט נוסף אחד שאמרה בסוף חקירתה בתשובה לשאלה "יש לך מה להוסיף" שזה לשונו: **"אני מכחישה שביצעתי עבירה"**. דהיינו הנאשמת לא הכחישה את נוכחותה במקום ואף לא את המעשה עצמו.

כך גם כאמור לא השיבה הנאשמת לכתב האישום, לא חקרה את עדי התביעה בחקירה נגדית, לא העידה במשפט ולא העידה עדים מטעמה במסגרת פרשת ההגנה, ואף לא סיכמה את טיעוניה.

הערכת העדויות

14. עדותו של פרקליט איו"ש סגן אלוף עאסם חאמד התובע הצבאי הייתה מדודה זהירה ולא מעצימה. עדותו נתמכה בשורה של עדויות נוספות כדלקמן: התובע סרן עילי נוימן, אחראי המתורגמנים נאסף ווהבי ואנשי שב"ס כלאי אלפרד וחנן ורס"ב חסן זאהר. העדויות חיזקו האחת את רעותה והשתלבו באופן שיצרו גרעין אמת מוצק שאינו ניתן לערעור.

15. אשר לנאשמת, הלה כאמור שתקה בכל השלבים שבהם הייתה אמורה למסור את גרסתה.

16. החיסיון מפני הפללה עצמית מוקנה לכל נחקר ועל פיו זכותו של נחקר ובכלל זה עד, שלא להשיב על שאלות

שהתשובות עליהן עלולות להפלילו בעבירה. זכות השתיקה היא רחבה יותר ומוקנית רק לחשוד ועל פיה זכותו שלא להשיב לכל שאלה שיישאל בחקירתו, בין אם היא עלולה להפלילו ובין אם לאו. זכות החיסיון מפני הפללה עצמית וזכות השתיקה נועדו אפוא להגן על נחקר או חשוד ולמנוע מהם להוביל להרשעתם בעבירה במו פיהם, בבחינת "אין אדם משים עצמו רשע".

17. סעיף 2 לפקודת הפרוצדורה הפלילית (עדות) 1927 קובע: **"אדם, הנחקר כך, יהיה חייב להשיב נכונה על כל השאלות שיציג לו בשעת החקירה אותו קצין- משטרה, קצין מורשה אחר כנ"ל, חוץ משאלות שהתשובה עליהן יהיה בהן כדי להעמידו בסכנת האשמה פלילית."** דהיינו נחקר אינו חייב להשיב לשאלות שהתשובות עליהן עלולות להפליל אותו.

18. סעיף 47 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 קובע: **"אין אדם חייב למסור ראייה אם יש בה הודיה בעובדה שהיא יסוד מיסודותיה של עבירה שהוא מואשם בה או עשוי להיות מואשם בה"**

19. בית המשפט העליון עמד על כך שזכות השתיקה נועדה למנוע את העמדת הנחקר במצב של התלבטות בין אינטרסים מנוגדים. בהתייחס לכך נאמרו בבית המשפט העליון בג"צ 6319/95, 6836/95 **חכמי נגד לוי**, פ"ד נא(3), 750 (פסק דינה של כב' השופטת ט' שטרסברג-כהן) הדברים הבאים:

" זכות השתיקה באה כדי למנוע מאדם להיקלע לטרילמה שבה הוא מיטלטל בין החובה המוסרית והמשפטית לומר את האמת לבין החולשה האנושית לשקר כדי להציל את עורו, לבין הסתבכות בביזיון בית-המשפט עקב סירובו להעיד. כל אלה מנעים על-ידי זכות השתיקה"

20. אשר לשתיקה בחקירה, נכתב במפורש בטופס החקירה בחלק שהוקרא לנאשמת כך:

"זכותך לא לומר דבר, דברייך יתועדו ועשויים לשמש כראייה בבית משפט, ואולם דע שבית משפט יוכל להביא בחשבון את שתיקתך"

כידוע, שתיקה בחקירה יכולה כלל לחזק את ראיות התביעה.

אשר להימנעות הנאשמת להשיב לאישום, הימנעות זו יכולה להוביל לייחוס משקל ראייתי לחובתה והיא עשויה לשמש חיזוק למשקלן הראייתי של ראיות התביעה בהתאם לסעיף 152(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: **"חסד"פ**).

אשר להימנעות מלהעיד במשפט, כידוע הימנעות זו נזקפת לחובת הנאשמת ועשויה לשמש חיזוק לראיות התביעה ואף סיוע במקום שנדרש כזה בכפוף למגבלות הקבועות בסעיף 162

לחסד"פ.

ההלכה הפסוקה קבעה שבית המשפט רשאי שלא לתת משקל לשתיקת נאשם כאשר יש לנאשם הסבר סביר לשתיקתו (ראה ע"פ 277/81 הלוי ואח' נגד מדינת ישראל (26.03.1984)).

21. הנאשמת לא הציבה נרטיב נגדי לזה של המאשימה, לא הכחישה את המעשה המיוחס לה, לא בחקירה, לא בתשובה לאישום, לא בפרשת ההגנה ואף לא בסיכומים. הימנעות זו פועלת אפוא לחובתה ומחזקת את הראיות המסבכות שהצטברו נגדה.

22. משאימצתי את גרסתו של פרקליט אי"ש על החיזוקים שנמצאו לה, ומצאתי אותה אמינה, מסקנתי היא שהנאשמת עשתה את המעשה שיוחס לה בכתב האישום.

האם המעשה משכלל עבירה של תקיפת עובד ציבור בנסיבות מחמירות?

23. כאמור מצאתי שהמעשה משכלל עבירת תקיפה של עובד ציבור בנסיבות מחמירות.

24. מדובר בעבירת התנהגות. הנסיבות המחמירות הקבועות בסעיף 382א(ב)(1) מוסיפות לעבירה כוונה מיוחדת והופכות אותה לעבירת מטרה. דהיינו לצורך הסעיף יש להוכיח שהתקיפה נועדה להכשיל את הנתקף בתפקידו או למנוע או להפריע אותו מלמלאו.

25. על פי סעיף 34כד(1) לחוק העונשין, נכלל חייל, כהגדרתו בחוק השיפוט הצבאי, התשט"ו-1955, בגדר עובד ציבור. לפיכך פשיטא שמדובר בתקיפה של עובד ציבור ופשיטא שמדובר בתקיפה שקשורה למילוי תפקידו.

אשר למטרה - התקיפה נועדה להכשיל את הנתקף בתפקידו או למנוע או להפריע אותו מלמלאו - זו נלמדת מנסיבות האירוע.

הנאשמת תקפה את פרקליט אי"ש באולם בית המשפט בעת שמילא את תפקידו כראש צוות התביעה במשפט שנערך זמן קצר קודם לכן. האולם היה מלא בקהל, אנשי תביעה לרבות פקודיו של הפרקליט, אנשי תקשורת, קולגות, ואנשי שב"ס. מעשה התקיפה היה פומבי, היה קשור במישרין לאותו משפט, והיה מלווה בדברים שאמרה הנאשמת: "מי אתם שתשפטו אותה", אשר לא הותירו ספק בנוגע לתכלית המעשה.

המעשה והאמירה שליוותה אותו מלמדים שהתקיפה נועדה להלך אימים על פרקליט אי"ש, להפחידו, להטיל עליו מורא, להקניטו, לבזותו, להשפילו, ולרפות ידיו, והכול במטרה להפריעו במילוי תפקידו כתובע במשפט או למנוע אותו מלמלאו.

ואכן המעשה השיג את מטרתו ופרקליט איו"ש העיד שלא הופיע מטעם התביעה כמתוכנן בדיון שהיה קבוע זמן קצר לאחר שהותקף ונאלץ לבקש מסגנו להחליפו (פרוטוקול עמ' 14).

באמירה שנלוותה למעשה האלים, נקטה הנאשמת לשון רבים ללמדך שהדברים היו מכוונים אל מערכת המשפט הצבאי כולה. בכך התכוונה הנאשמת להטיל מורא לא רק על פרקליט איו"ש אלא גם על תובעיו.

סוף דבר

26. אני מרשיע אפוא את הנאשמת בתקיפת עובד ציבור בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 382א(ב)(1) לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ט חשוון תש"פ, 17 נובמבר 2019, במעמד הצדדים.